

Pengenes Værdi paa Grund af ekstraordinære Forhold har været stadig synkende. Jeg tror imidlertid ikke, at nogen Økonom tvivler om — i alt Fald er det et fuldstændig forsvarligt Standpunkt, jeg indtager, naar jeg siger, at jeg ikke nærer Skygge af Tvivl om —, at et Stykke Tid efter Krigen vil Forholdet blive ganske anderledes. Jeg tror, at Pengeværdien et Stykke Tid efter Krigen vil løfte sig ganske betydeligt, og hvad i hvert Fald ingen kan benægte, er, at Værdimaaleren slet ikke har lagt sig i Leje endnu, og saa længe den ikke har det, vilde det være højst uheldigt, om man skred til en Lønningsreform, altsaa paa Basis af et Maal, som vilde vise sig at svinge, maaske otte Dage efter, at man har fastsat Lønningerne. Jeg tror under alle Omstændigheder, at det er rigtigt, at en Betragtning ud fra dette Synspunkt kommer frem, naar modsatte Betragtninger har gjort sig gældende gennem hele Debatten.

Jeg vil gerne tilføje et Par Bemærkninger, navnlig angaaende Pensionisterne. Den højtærede Finansminister kommer vistnok her til at vise noget større Imødekommenhed, end han synes at have Lyst til. De Folk er jo meget uheldigt stillet, og det kan ikke nytte at henvise til en lille Pension paa 200 Kr. og sige, at den maaske bliver det dobbelte; det gælder jo overfor den haarde Virkelighed, som de paagældende staar overfor i Øjeblikket, til Wandsbæk. Hertil kommer noget andet. Vi har jo ogsaa ved denne Lejlighed brugt den Praksis at fremsætte vigtige Lovforslag den ene Dag og tage dem til Behandling den anden, en Praksis, som det glæder mig at faa Lejlighed til at protestere paa det allerbestemteste imod. Mig forekommer det, at den strider ganske imod Tingets Værdighed og imod, hvad der maa kræves som Forudsætning for en virkelig alvorlig Behandling af Lovforslagene. Som Følge heraf kan jeg ikke sige med Bestemthed, om den Opfattelse, jeg er kommet til i Henseende til, hvad der skal udbetales Pensionisterne, er rigtig, men saa vidt jeg kan se, faar de overhovedet ikke noget i de første 7 Maaneder. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, Hr. Finansminister, at de først kommer i Betragtning i Aaret 1919, altsaa i det kommende Finansaar (*Finansministeren* [Brandes]: Nej, nej!), eller om det maaske er en forkert Opfattelse. (*Finansministeren* [Brandes]: Det er en forkert Opfattelse!). Saa meget desto bedre. I alle Tilfælde maa man strække sig noget videre, end det forekommer mig, at den

højtærede Finansminister netop overfor denne Klasse af Mennesker har haft Tilbøjelighed til. Man maa det ogsaa af en anden Grund, og det er den, at deres Talsmænd er langt færre og langt svagere end saa mange andre Klassers, der her kommer i Betragtning. Det ærede Medlem fra Ribe (Børsen) fremhævede, og det forekommer mig med god Grund, den stigende Tendens til at kræve, til, om jeg saa maa sige, at sætte Næven i Bordet; men jeg tror, at det er paa rette Sted at udtale, at ganske uskyldige er vi ikke her i Rigsdagen. Vi har været meget for tilbøjelige til ved Lejlighed efter Lejlighed ikke at spørge om: hvor er der Ret, og hvor er der Uret, men om: hvor mange staar der eventuelt bag ved Retten? Det er ogsaa et Moment, som det forekommer mig, bør veje til her, at Pensionisterne ikke er stærkt støttede. Men deres Krav: Ret for Ret er stærkt i sig selv, og netop af den Grund er der Anledning til at vise Gødhør herfra.

Den højtærede Finansminister er forbavset over, jeg synes ogsaa lidt bitter overfor de Ønsker, der er kommet frem, om at vide, hvor Pengene skal tages fra. Vi har ikke brugt det tidligere, sagde den højtærede Finansminister. Mig forekommer det imidlertid, at jo større Summerne bliver, des mere Grund er der for os til at føle Ængstelse og til at ønske at høre noget nærmere herom. Den højtærede Minister aabnede jo ogsaa sit finansielle Hjerte lidt paa Klem i sine senere Udtalelser. Om han saa vil beholde Resten af sin søde Hemmelighed til næste Maaned, maa vi altsaa overlade til ham; da ved vi i hvert Fald, at Hjertet maa fuldstændig aabne sig for os. For øvrigt maa jeg sige, at paa dette Punkt er min Ængstelse ikke saa stor som det ærede Medlems (N. Neergaard), der særlig ønskede sig underrettet i saa Henseende, for jeg kan sige ved denne Lejlighed, hvad jeg har gjort før — og det er mig altid en Behagelighed at kunne udtale min Anerkendelse overfor den højtærede Finansminister —, at netop som Kassemester anser jeg virkelig den højtærede Minister for ikke saa lidt af et Talent. Derfor ser jeg med nogenlunde Ro Beløbet givet ud; naar han bare siger, at vi kan give det ud, er jeg ganske sikker paa, at han enten har Pengene i Kassen eller i Reserve, har en eller anden Kilde, fra hvilken han kan faa dem til at flyde ind i Kassen. I det Spørgsmaal er jeg nogenlunde rolig; saa ønsker den højtærede Finansminister, som